

STAR WARS

SÖTÉT ÁRADÁS II.: PUSZTÍTÁS

AZ ÚJ JEDI REND

MICHAEL A. STACKPOLE

LEGENDÁK - A LEGJOBB TÖRTÉNETEK

A JEDI-LOVAGOK TOVÁBB VÍVJÁK VESZÉLYES CSATÁJUKAT A KÉRLELHETETLEN ELLENSÉGGEL SZEMBEN, AMELY FEL AKARJA FALNI A GALAXIST.

Az idegen yuuzhan vongok könyörtelen inváziót indítottak a Külső Perem világai ellen. Nem tisztelik az életet, nem érinti meg őket az Erő – teljesen kívül állnak rajta. Folyton változó, kiszámíthatatlan taktikájukkal sorra zúzzák szét az Új Köztársaság védelmét. Bolygók égnek, flották pusztulnak, és milliók kényszerülnek menekülésre egy olyan ellenség elől, amelyet senki sem ért igazán.

Ráadásul a galaxis egykori legnagyobb oltalmazói, a Jedik is tehetetlennek bizonyulnak e megállíthatatlannak tűnő ellenséggel szemben. Az Erő nem ad világos útmutatást, a jövő ködbe vész, és minden döntés súlyos következményekkel járhat. A Rend egysége meginog, a bizonytalanság és a félelem pedig belülről kezdi szétfeszíteni őket.

Miközben Luke Skywalker a Jedik összefogásáért küzd, két Lovag, Jacen Solo és Corran Horn bizalmas felderítő küldetésre indul a megszállt Garqi bolygóra. Az ellenség által átalakított világ sötét titkokat rejt, és minden lépés halálos veszélyt hordoz. Ám ahhoz, hogy reményt adhassanak a galaxisnak, előbb túl kell élniük az ellenség kegyetlen próbáit. Mert ebben a háborúban nemcsak a fegyverek csapnak össze, hanem a hit, hűség és meggyőződés egyaránt próbára tétetik.

STAR WARS™

SÖTÉT ÁRADÁS II.: PUSZTÍTÁS

AZ ÚJ JEDI REND

— részlet —

Első fejezet

Shedao Shai a kamrájában állt élő hajója, a *Legacy of Torment* mélyén. A magas és inas yuuzhan vong harcos hosszú végtagjait tüskék díszítették csuklónál, könyöknél, térdnél és bokánál. Kihúzta magát, a kezét kinyitva lógatta le maga mellé. Vékony, hússzínű köldökszinór kötötte össze a hajóját a fején lévő felismerő-sisakkal. A kábel bekígyózott a yorik-korall falba, ahol rácsatlakozott a hajó idegszövetére.

Shedao Shai látta, amit a hajó látott, és tudta, amit a hajó tudott, keringési pályára állva a Dubrillion körül. Csak az üresség vette körül, a Dubrillion kék és zöld gömbként forgott lassan alatta. A rendszer aszteroidaöve fölötté húzódott mozgó ívként, a Destrillion barna labdája pedig gyáva kérőként lebegett valamivel arrébb a majdnem üres sötétségben.

Így érezheti magát egy isten. Shedao Shai hezitált egy pillanattig, csupán egy szívdobbanásnyi ideig, és hagyta, hogy az istenkáromlás miatti félelem szétáradjon benne. Rögtön el is fojtotta, mert tudta, hogy Yun-Yammka, a Pusztító, a yuuzhan vongok háborúistene megenged neki némi felfuvalkodottságot jutalomként, miután annyi bolygót vett el sikeresen a hitetlenektől.

A papok azt mondták a yuuzhan vongoknak, hogy itt lesz az új otthonuk, a hitetlenek által Új Köztársaságnak nevezett térségben, és Shedao Shai kapta a szörnyű felelősséget, hogy támadást indítva valóra váltsa a papok jóslatát.

A hajó érzékeit a sajátjaiként használva lehetővé vált számára, hogy a saját teste kötelékein és aggályain túllépve kiterjessze a tudatát a látványra. A yuuzhan vongok messzire utaztak a nagy világhajóikkal ezt az új otthont keresve. A felderítők már több mint ötven éve felfedezték ezt a galaxist, és a túlélők jelentései közelebb vitték a legfőbb hadúr proféciáját a megvalósuláshoz, hiszen megtalálták az új otthont. Beindult a hírszerzés, valamint a beszivárgás, adatok áramlottak vissza a világhajókhoz, és egy egész nemzedéket képeztek ki a hitetlenek kisöprésére ebből a galaxisból.

Shedao Shai elmosolyodott, amikor lenézett a Dubrillionra. A háború egyik nagy igazsága az, hogy a leggondosabban kidolgozott terv is megbukhatott az ellenség miatt, ahogy az itt is megtörtént. Nom Anor, a yuuzhan vong beépített ügynök összeesküdött a felügyelői kasztba tartozó testvéreivel, hogy elbitorolják a harcosok szerepét. Így aztán túl korán támadtak, és az Új Köztársaság visszaverte őket, bár a hitetlenek is szenvedtek veszteségeket. Ezért a kezdeti támadásokkal Shedao Shai kénytelen volt olyan világokat megcélozni, ahonnan elűzték a yuuzhan vongokat, hogy befejezhessék ezeknek a bolygóknak a meghódítását, és letörölhessék a yuuzhan vongok becsületén esett foltokat.

A parancsnok ökölbe zárta a jobb kezét, és a mosolya kiszélesedett. *Ha a markomba kaphatnám a torkodat, Nom Anor, örömem korlátlan lenne.* Harcosként nem ereszkedett le odáig, hogy elképzelje, hogyan magyaráznák meg a papok vagy más felügyelők Nom Anor cselekedeteit, abban viszont biztos volt, hogy az istenek megtorolnák őket. *Ha legközelebb felbukkansz a Változáson, álnokságod elnyeri jutalmát, Nom Anor.*

Shedao Shai lenyúlt az elméjével a hajóban eltárolt emlékekért. Kiemelte egy rabszolgáét, akit katonaként alkalmaztak

a dubrillioni rendteremtéshez. Az alacsony, hüllőszerű humanoidok, a zömök chazrachok jól szolgálták a yuuzhan vongokat a háborúban, némelyikük még a harcos kaszt legalsó szintjére is felkapaszkodhatott ezáltal. Ahogy Shedao magához húzta az emléket, és magára öltötte, mint egy ooglith maszkolót, hirtelen furcsának érezte azt a lény jóval kisebb termete miatt. Beletelt néhány pillanatba, hogy elfogadja ezt a kényelmetlenséget, hogy a lény húsát viselte magán, de azután áttört rajta, és újraélte a chazrach küldetését a lenti planétán.

Maga a küldetés nem bizonyult kihívásnak. A chazrach azt a feladatot kapta az osztagával, hogy tisztítsák meg az egyik telepet, amit a hitetlenek építettek maguknak a Dubrillion fővárosának romjai között. Minden chazrach kapott egy coufee nevű, hosszú, kétélű tőrt, és a kígyóbot egy olyan változatát, amit a yuuzhan vong harcosoknál alacsonyabb lényeknek tenyészttettek ki. Ez nem csak illett a zömökebb használóikhoz, de javarészből merev maradt, mivel a rabszolgák genetikailag képtelenek tűntek rá, hogy mesterien használják korbácsként.

Shedao Shai megmozgatta a vállát, mert még mindig nem szokott hozzá az idegen húshoz, ám ennek ellenére az elméjével teljesen elmerült az emlékekben. A chazrach szemével látta a katonákat benézni minden keskeny és sötét beugróba. Savanyú szagot érzett, mire a chazrach szívverése felgyorsult. A folyosó kiszélesedett, majd két katona együtt indult tovább. A chazrach maga elé húzta a kígyóbotját, hogy elengedje az egyik mellette elhaladó társát.

Vörös energiasugár csapott ki a sötétségből, egy pillanatra elűzte az árnyékokat, mielőtt becsapódott az alakzatba. Az egyik rabszolga sikoltva kapott a megégett, füstölgő arcához, miközben félreacsapódva a falnak esett. A Shedao által viselt chazrach még mindig felemelve tartotta kígyóbotját, így lépett át sérült társán, azután felnézett, amikor kövön csikorduló fém zaja és szikrázás jelzett újabb veszélyt.

A járat szájánál egy hitetlen rejtőzött el egy párkányon. Meglendített egy nehéz fémrudat, ami szikrát vetett a mennyezeten,

azután a chazrach feje felé folytatta útját, de a rabszolga félre-csapta a kígyóbottal, majd felszúrta a fegyvere hegyes végével. A férfi lábának húsosebb részét találta el, és sós vér fröccsent, amikor kirántotta.

A férfi lezuhant a párkányról, a rántás lendülete miatt elfordult a levegőben, és csúnyán a hátára esett. Csont reccsenése hallatszott, és a hitetlen alteste elernyedte. A lábán lévő sérülésből lüktetve ömlött a vér, a kezével próbálta megtalálni, hogy betapassza a szúrás helyét. Felnézett a rabszolga szemébe, a saját szeme elkerekedett, míg végül már túl sok látszott a fehérjéből, és úgy tűnt, hogy kigurul a koponyájából. Ennek ellenére megvető hangsúllyal mondott valamit, mielőtt a kígyóbot lapos és éles-hegyes vége eltalálta a nyakát, és elhallgattatta.

Shedao chazrachja körül rabszolga-katonák harcoltak, miközben energiasugarak villantak ki egy-egy pillanatra a menedék távolabbi beugróiból. Rabszolgák vonaglottak a földön, szivárgó sebeiket markolászva. A hitetlenek sikoltoztak az utolsó másodpercekben, mielőtt véres halmokká rogytak össze. A rabszolga-katonák átléptek a társaik és az ellenfeleik testén, hogy minél előbb elérjék a még életben lévő hitetleneket. A csapda nem vált be, a hitetlenek menekülni próbáltak, de a chazrach-osztag lehetetlenné tette ezt.

Azután Shedao Shai megnyugtató, szűrő fájdalmat érzett. A hátán kezdődött, a jobb csípő fölött, és a hasa felé tartott. Érezte, hogy a chazrach megpróbálta leküzdeni a kint, ahogy balra elfordult tőle. Emiatt a testébe fúródott fegyver kicsuszszant a sebből, és a fájdalom enyhült ugyan, de a súlyos sérüléstől a chazrach szívében ébredt pánikot nem csillapította.

A katona megfordult, és kígyóbotjával suhintva majdnem elvétette az ellenfelét. A nő, aki megszurta, fiatal volt még, és alacsonyabb egy férfinél, így a vágás nem a torkán találta el, hanem a szeme magasságában, és a csontot átszakítva a bot éles vége behatolt a koponyájába. Ahogy a fegyver távozott a fejéből, a hitetlen összerándult, vére a menedék vasbeton falára fröcs-

csent. Úgy rogyott össze, mint egy eldobott, nedves kabát, de keze tovább markolta a rabszolga oldalát felnyitó vibropengét, ami a folytonos zümmögésével mintha az életet akarta volna förtelmesen kigúnyolni.

Shedao Shai begörbítette a hátát, miközben letépte a fejeről a felismerő-sisakot. Nem tartott a chazrach reakciójától, holott a rabszolga sokkot kapott és összeesett. Shedao számos alkalommal átélte már ezt. Azonban ezúttal nem volt hajlandó elviselni a gyávaság sarát. *Nem hagyom magam megfertőzni.*

A yuuzhan vong parancsnok ismét kihúzta magát, széttárta két karját, és mély levegőt vett, ahogy ott állt a *Legacy of Torment* szívében kialakított üregben. Sejtette, hogy mások szerint a chazrach utolsó benyomásainak elutasítása csak szenvedésnek tűnne. Deign Lian, a közvetlen beosztottja biztosan ezt gondolná róla, de a Lian vérvonal jóval dicsőbb múlttal büszkélkedhetett, mint a Shai vérvonal, legalábbis mostanáig. *Csakhogy őket a sikerek sora hanyaggá és gyengévé tette, de Lian álám került, így még belenevelhetem a harcos szenvedélyt.*

Shedao azt is sejtette, hogy sokan lekicsinyelnék azt, amit a chazrachban megérezett, de a Shaiok sohasem hagyták, hogy a gyávaság fertője megkönyékezze őket. A fájdalmat, amit a rabszolga érzett, egy kárhozott fegyver, a vibropenge okozta, ami szentségtelenségével háborúba vitte azt az ártatlan hitetlen nőt. A fájdalom elutasítással találkozott. És a chazrach hiába kapott tiszta és egyenes ösvényt a megváltás felé, végül az utolsó pillanataiban feltámadó gyávasága tévútra terelte.

A fájdalmat nem elutasítani, hanem átélni kell. Shedao Shai szerint a valóság egyetlen állandó eleme a fájdalom volt. A születés fájdalommal járt, a halál fájdalommal járt, és minden változás fájdalommal járt. A fájdalom elutasítása magának az univerzum természetének a megtagadását jelentette. A személyes gyengeségek eltávolíthatkák a fájdalomtól, ami nem arra való, hogy átverekedjünk rajta magunkat, hanem arra, hogy átszöjünk vele a lé-

nyünket, hogy az felsőbbrendűvé válhasson, és eltorzulhasson az istenekhez való hasonlatosság érdekében.

Shedao odalépett az egyik egyenetlen falhoz, és megsimított egy beleültetett, gyöngyházszerű gömböt. A fal átlátszóvá vált, úgy tűnt el a színe, ahogy fekete tengerparti homokot mos el a víz. Mögötte piramisszerű hierarchiába rendezve ott heverték a Shai vérvonal ereklyéi. Persze a parancsnok csak a gyűjtemény töredékét hozta magával, hiszen ekkora értéket nem lehetett egyetlen személyre bízni, és végképp nem lehetett elhelyezni egy olyan hajón, mint a *Legacy of Torment*. Az ereklyéket a vérvonal idősei válogatták össze számára, hogy ezekkel ösztönözzék a le-származottjukat.

Shedao Shai ujjai a közte és a csontok között húzódó, átlátszó akadállyal játszottak, keze csak egy nyitott résznél állt meg a bal alsó sarokban. Ott kívánta elhelyezni nagyapja, Mongei Shai, a bátor harcos ereklyéit, aki felderítő küldetés közben tűnt el a hitetlenek által Bimmieként ismert világon. Mongei az inváziót előkészítő felderítők egyikeként érkezett oda, és hősiesen hátramaradt, hogy továbbra is információkat küldjön a társainak, akik visszarepültek a várakozó flottához. A halála áldozathozatal volt a kötelességteljesítés oltárán, ezáltal nagy tiszteletet hozott a Shai vérvonalnak, és lehetővé tette, vagy inkább *létfon-tosságú* szerepet játszott abban, hogy Shedao vezethesse a megszállást.

Elküldte két rokonát, hogy szerezzék meg az ereklyéket, de azok elbukták a küldetést. Neira és Dranae Shait *Jeedai-ok* ölték meg, azok a leglenyűgözőbb hitetlenek, akikről Nom Anor meglehetősen sok információval szolgált a flottának. *Ezek a Jeedai-ok... Azt állítják, hogy szoros kapcsolatban állnak az étellel, és a mesterei annak, mégis a fénykard a jelképük, egy olyan fegyver, amely egyforma könnyedséggel pusztíthatja el az életet és a gépeket is. Az élet fölé, sőt, az életen kívülre helyezik magukat, miközben a mitikus Erőt használják annak elrejtésére, hogy valójában a gépimádó szentségtörés sarában dagonyáznak.*

A yuuzhan vong parancsnok megborzongott, de lerázta magáról az érzést, és elfordulva az ereklyefaltól, átment a helyiség túloldalára. Ott megérintett egy piros rudat a falon, ami átalakult, a yorik-korall leereszkedett, és platformmá változott. Összesen hat, három helyen ízelt végtag nyúlt ki belőle. Shedao visszafordult az ereklyefal felé, és előrenyújtotta a két kezét.

A platform két felső végtagja bőrszerű csápokat növesztett, amik körülvették a parancsnok csuklóját, és szorosan tartották. Az alsó négy hasonló szíjakat engedett ki magából, ezek a yuuzhan vong derekát és bokáját fogták meg. Shedao érezte, ahogy a csuklói emelkedni kezdtek, és érezte az alul ezzel együtt erősödő ellenállást is. Az ízületei ropogni kezdtek, kis fájdalombombák robbantak a vállában, kisugároztak a karjába, elzsibbasztották az ujjait. A lába csak ezután kezdett el emelkedni, fel a feje fölé, hátra kellett csavarnia a nyakát, hogy tovább nézhesse az átlát-szóvá tett ereklyefalat a fentről jövő, aranyszínű ragyogásban.

A fény fekete lyukakká tette a legfelső koponya szemgödreit. Shedao Shai a bal oldali, szabálytalanabb üregre szegezte a tekintetét. Bár nem találkozhatott a nővel, amíg az élt, mi több, nehezebb esett felsorolni az azóta eltelt nemzedékeket, el tudta képzelni, hogy elődje akkoriban is ugyanolyan hűvös kegyetlenséggel szemlélte a világot, ahogy árnyékot vető szemöldöke alól holtában.

A Fájdalom Ölelésében szilárdan tartott harcos küzdeni kezdett a béklyói ellen. A lény végtagjai erre összehúzódtak, amivel kicsavarták Shedao két karját, és ívbe hajlították a gerincét. A kín lassan erősödött, ezért Shedao Shai még hevesebben küzdött, rángatta a bőrszalagokat, mintha ki akarta volna szabadítani a karját. A Fájdalom Ölelése-lény erre úgy csavarta meg a tagjait, hogy a válla az egyik, a medencéje a másik irányba forduljon. Hátrapillantva a bal válla fölött a parancsnok a jobb sarkát látta. *Nem elég!*

Tovább és még hevesebben küzdött az Ölelés ellen, az agónia ezüstös pengékkel hasított bele a fájdalom vörös foltjaiba,

felszabdalta azokat, hogy átvegye a helyüket. Shedao Shai kérte ezt a kint, átélte, ízlelte, próbálta mennyiséggé tenni és leírni gondolatban, miközben szinte lubickolt abban a tudatban, hogy ez már túl sok, túl nagy volt ahhoz, hogy valaha is képes legyen megfogalmazni. Ennek ellenére kényszerítette magát, hogy tovább küzdjön az Ölelés ellen, összegyűjtötte az akaraterejét, hogy vergődések hirtelen sorozatával próbáljon ellenállni a lény erejének.

Az Ölelés ismét megmozdult, odacsavarta a harcos csuklót a tarkójához, aki az ujjait kinyújtva belekapaszkodott a saját hájába, hogy a fejét hátrafeszítve lássa az ereklyéket. Már az egész teste égett a kínzástól, az idegrostjai lángoltak. Már bele sem tudott volna kezdeni, hogy számba vegye mindazt, amit érzett. Ez már tényleg túl sok volt, túl erős, túláradó, egészen addig, amíg...

...amíg én magam nem válok a fájdalommá.

Elérve a célját kimerevítette a tagjait. A hitetlenek mindent megtettek, hogy megmeneküljenek ettől a fájdalomtól. *Hogy elváljanak a valóságtól. Ezért rendellenesek, és ezért kell megtisztítani tőlük ezt a galaxist.* Shedaót nem érdekelte, hogy a hitetlenek már előttük ott voltak, csak az számított, hogy az istenek a yuuzhan vongoknak adták ezt a galaxist, azzal a küldetéssel, hogy szabaddítsák meg a térséget azoktól, akik nem hisznek bennük.

Elképzelhetetlen agóniába burkolózva a parancsnok megerősítette magában a küldetéstudatát. *Eljöttünk, hogy átnyújtsuk nekik az Igazságot, amit felolvasztottunk a kín tégelyében. A szerencsések megismerik a megváltást, mielőtt meghalnak. A többiek...* Szünetet tartott a gondolatmenetben, amíg egy izzó agóniahullám végiggördült a gerincén, hogy azután szétáradjon a koponyájában. *A többiek ugyanolyan élettelenek lesznek, mint az imádott gépezeteik, és az istenek örömnépet ülnek majd, amikor beteljesítjük a sorsunkat.*

Második fejezet

A fénykardnak csapódó fénykard sziszegő csattanása elnyomta, ahogy Luke Skywalker hirtelen és sziszegve vett levegőt. Láttá, hogy a támadás hátrébb kényszerítette Mara Jade Skywalkert, a nő meg is botlott. Luke érezte, ahogy az Erő körülvette, és átáramlott a feleségén. Az áramlat hirtelen megtörő vonalai mintha megtámadták volna egy pillanatra. Mintha azok buktatták volna fel. Luke előrenyújtotta szabad kezét, készen arra, hogy lágy ívekké változtassa a megtört vonalakat.

Ám mielőtt megtehetette volna, Mara kihasználta a hátratántorodása lendületét, és a jobb csípőjén átfordulva ismét támadásba lendült, szélesen, vízszintesen vágott kék pengéjével. Vörös haján végigfutott a visszfény, ahogy elhúzta a fegyvert az egyik vállától a másikig. Zöld szemében másféle fény izzott, ami illett az ajkán ülő, vad vicsorgáshoz, és olyan hatást keltett, mintha elgyengítő betegsége valójában nem lett volna hatással rá.

Ellenfele hátraugrott a vágás elől, bár nem olyan magasra vagy olyan kecsesen, ahogy más Jedi tette volna. Amint leérkezett, Corran Horn átvette ezüstös fegyverét a baljába, és lefelé döfött vele. A penge szikrákat vetett, ahogy megállította Mara

következő vágását. Ezután Corran a bal lábára helyezte a test-súlyát, és a jobbal oldalról a nő feje felé rúgott, aki hátrahúzta a fejét, közben felpattant, és a két mozdulat együtt egy szaltóhoz vezetett, ami után Mara talpra érkezett.

Máris védekezően felhúzta a fegyverét a jobb füle mellé. Corran szemben állt vele, két kézzel fogta a saját kardját, ami a hasa magasságától lefutott a kicsit előrébb tartott jobb lába mellé. A két penge fénye irizáló filmréteggé változtatta a párbajozók izzadtságát Mara karján és arcán, illetve Corran felsőtestén.

Mara támadott, és Corran védekezett. Az ütésváltások közben felváltva támadtak és vonultak vissza. Luke megcsodálta az Erő áramlatainak összetettségét körülöttük. Látott már nagyobb Erő-bemutatót is – *évekkel korábban, amikor még nem ismertem ennek az energiának a finomabb árnyalatait* –, és látott már gördülékenyebb vívómozdulatokat is, de ez a harc összességében különbözött azoktól az alkalmaktól. Mara és Corran régóta jó barátok voltak, és mindketten arra törekedtek, hogy a másik a határait feszegetse, és ehhez bevetették minden erejüket, jártasságukat és találékonyságukat. Folyamatosan váltogattak a védekezés és a támadás között, és mindkettőre számtalan módszert ismertek. Nem akartak sérülést okozni egymásnak, de kényszerítették is az ellenfelüket, hogy az elkerülje a sérüléseket.

A párbajnak az adott még nagyobb jelentőséget, hogy egyikük sem volt az egészsége teljében. Mara olyan betegség ellen küzdött, ami megcsapolta az erejét, és ami Luke legnagyobb erőfeszítései hatására sem enyhült. Luke tudta, hogy rosszabb is lehetett volna a helyzet, hiszen már száz embernél diagnosztizálták ezt a betegséget, és egyedül a felesége maradt életben ilyen hosszan. *Az Erő tartotta fenn ennyi ideig, és harc közben az Erő átáramlik rajta.*

Corran nemrég esett át egy nagyobb baktaterápián, miután életveszélyes sérüléseket szerzett a yuuzhan vongok elleni küzdelme során a Bimmielen. Bár a sebei begyógyultak, és a biomérges is sikerült kipurgálni a szervezetéből, az állóképességét

és az erejét még nem nyerte vissza teljesen, nem tudta könnyen visszaszerezni a régi harci képességeit. Luke látta, hogy a barátja már zihált az erőfeszítéstől, és elmosolyodott. *Már egyikünk sem lesz fiatalabb.*

Mara nekicsapta a pengéjét Corranének, hátrébb szorította az ellenfelét. Corran jobb bokája megbicsaklott, és a férfi elterült a padlón. Hátragurulva térdre emelkedett, a bal oldalával Mara felé. A fénykardját maga elé tartva eltekerte a markolat alsó részét, mire a penge megváltozott, legalább kétszer hosszabb lett, és lilás árnyalatot vett fel.

Mara élesen felnevetett, és pengéjét a karcsú, lila penge felé lendítette. Míg Corran fegyvere így hosszabb elérési távolsággal rendelkezett, egy ráirányított támadás kicsaphatta messzire oldalra, ami lehetőséget adhatott Marának a gyors belépésre és az újabb támadásra. A férfi már számos ellenfelét meglepte a pengenhosszabbító technikájával, de a gyakorlótársa nyilvánvalóan számított rá, és valószínűleg többféle stratégiát is kitalált ellene.

Mara meglendítette kék fénykardját, hogy ismét félrecsapja az ellenfele fegyverét, csak hogy sem szisszenő csattanást, sem szikrákat nem sikerült keltenie. Erőteljes csapása továbblendítette, és miközben körbefordult a saját tengelye körül, a kardja hegye a végtelen jelét rajzolta a levegőbe. Ekkor tett két lépést hátra, kikapcsolta a fénykardját, majd meghajolt Corran felé. Azután hirtelen térdre zuhant, az arcára hajtincsek tapadtak az izzadságtól.

– Mióta vártál, hogy bevesd ezt a taktikát? – kérdezte Luke gememelt szemöldökkel.

Corran kikapcsolt pengével térdelt, egy bólintással fogadta a meghajlást, azután visszacsavarta a markolatot az eredeti pozíciójába. Leült a padlóra, és keresztbe tette a lábát.

– A vongok elgondolkodtattak – mondta válasz helyett. – Nem érzékeljük őket az Erőben, ezért nem *érezhetjük*, hogy hol vannak. És emiatt nehéz védekezni velük szemben.

Mara felhorkant.

– A harc kellős közepén kikapcsolni a pengét elég nagy ostobaságnak tűnik.

– Tudom, de ugyanilyen könnyen megváltoztathattam volna a pengehosszt is, amikor megpróbáltad félre csapni. Egy megállításra szánt dőfés nagyon hatékony a belépő ellenféllel szemben. Arra gondoltam, hogy újra támadni fogsz. Megdupláztam a pengehosszt, lehetőséget adtam arra, hogy kiiktasd a fegyveremet, azután, amikor félre akartad csapni, egyszerűen csak kikapcsoltam. Elég lett volna visszakapcsolnom, hogy megszúrjalak vele.

Luke beleborzongott a hallottakba. Tanítója, Obi-van Kenobi jutott eszébe, aki tisztelgésre emelte a kardját, majd kikapcsolta azt, mielőtt Darth Vader végzetes csapást mért rá. *Ez a taktika akkor is bevált. Végző önfeláldozásként a végső győzelem érdekében.*

A Jedi-mester mosolyogva ment be a gyakorlótér közepére. A nagy, pánccélúveg kupolán át látta maga körül és fölött a lebegtető hajtóműves siklók és teherjárművek szokásos forgalmát a Coruscant egén. Odakint minden teljesen természetesnek és hétköznapiak tűnt, de a kupola alatt, a Jedik székhelyén olyan érzés töltötte el, mint a távolban gyülekező viharfelhők láttán.

– Mindent egybevetve mindketten nagyon jól teljesítettetek.

– Jobban is mehetett volna – jegyezte meg Mara, miközben felállt. – Sokkal jobban kellene mennie. Folytassuk!

Corran lerázta a fejéről az izzadtságcseppeket, azok szétröp-pentek barna hajából és szakállából.

– Szerintem még bírnék legalább egy menetet.

– Most mindkettőtöknek elég volt ennyi – mondta Luke öszszevont szemöldökkel.

Egy Jedi érkezett határozott léptekkel a gyakorlótér boltíves bejáratán keresztül, fekete köpenye lebegett mögötte. A férfi keskeny, éles vonású arcát izzó tekintet egészítette ki. Felső ajkán mintha megvetés ült volna, mielőtt elmosolyodott, bár a mosolya is *hűvösnek* tűnt.

– Kellemes napot, Skywalker mester! – köszönt, bár a „mester” szó az ő hangsúlyaival egyszerű megnevezéssé silányult, a tisztelet elveszett belőle.

– Neked is kellemes napot, Kyp! – válaszolta Luke udvariasan, holott Kyp Durrton tiszteletlensége nem került el a figyelmét. – Azt hittem, később érkezel.

Kyp megállt az izzadt párbajozók közelében.

– Meggyőztem a többieket, hogy haladjanak gyorsabban. – Kesztyűs kezével intett a boltív felé. – Készen állunk összehívni a haditanácsot.

Luke lassan emelte fel az állát, ahogy kihúzta magát.

– Ez nem haditanács lesz. A Jedik nem háborúznak. Védelmezők vagyunk, nem agresszorok.

– Minden tisztelem, Skywalker mester, de a különbség csupán szemantikai. – Kyp összefonta az ujjait a háta mögött. – A yuuzhan vongok itt vannak, és meg akarják hódítani a galaxisunk legalább egy részét, ha nem az egészet. Védelmezőkként már elbuktunk, míg agresszoroként sikert értünk el. Ganner Rhysode és Corran támadtak a Bimmielen, és megszerezték, amiért oda mentek. Védekeztünk a Dantuinnál, és elűzték minket.

Corran felsóhajtott.

– Ha esetleg nem vetted volna észre, ennek ellenére a Bimmiel a vongoké lett. És Gannerrel azért tettük, amit tettünk, hogy megvédjük a foglyokat. Ilyen egyszerű.

Kyp a homlokát ráncolta, hagyta, hogy a bosszankodása kiáradjon, és az Erőn keresztül mindenki érezze.

– Újfent csak szemantikai különbségről van szó. Rátámadtál a yuuzhan vongokra, és levágtad őket, mivel csak így szabadíthattad ki a rád bízottakat. Mindenesetre, a többiek már összegyűltek. Lent várnak az auditoriumban. Mit mondjak nekik, mester?

Luke lehunyta a szemét, majd fáradtan bólintott.

– Mondd azt, nagyra értékelem, hogy ilyen gyorsan idejötték. Kívánom, hogy pihenjék ki az utazás fáradalmait! A mai

este során érdemes lehet elmélkedniük az Erőről, miután tisztelettel meghallgatjuk a véleményüket, és figyelembe vesszük majd. Holnap találkozunk velük.

– Holnap? Megértettem, és engedelmeskedem, mester. – Kyp meghajlása is ugyanolyan üres, sekélyes volt, mint a szavai, azután sarkon fordult, és kimért léptekkel kivonult a gyakorlóteremből. Luke észrevette, hogy Corran milyen tekintettel figyelte a másik férfi távozását, és közben a hüvelykujja a fénykardja bekapcsológombjára vándorolt. Mara nem méltatta Kypet egy pillantásra sem, de a harag hullámokban áradt belőle, mint a sugárzás egy pulzárból.

– Tudom, hogy bosszantó... – kezdte Luke, de Corran felpillantva rá közbevágott:

– Bosszantó? Vagy én leplezem az érzéseimet túl jól, vagy te vagy túl udvarias. Ha lenne bármi tehetségem a telekinézishez, megfojtanám a saját köpenyével.

– Corran! – Mara figyelmeztető hangjához rosszalló tekintet társult.

– Bocs! Gondolom, nem ilyenek ismertek...

– Nem olyannak ismerünk, aki ennyire nyilvánvaló dolgokat művel – vágott közbe ezúttal a nő. – Ennél óvatosabbnak kellene lenned. Keresel egy részben már eltömődött artériát az agyában, és összecsíped. Bumm, elterül, vége, és te észrevétlen maradsz.

Corran elmosolyodott.

– Nos, akkor *tényleg* nagyon sajnálom, hogy nem értek a telekinézishez.

– Mindketten hagyjátok abba! – Luke a fejét csóválta. – Ha csak viccelődtek velem, az ilyesmi akkor is növeli a problémánkat Kyppel és a frakciójával. Mind a Birodalom utáni korszakban nőttek fel. Mind arról álmodoztak, hogy olyan Jedik lehetnek majd, akik szétzúzzák a valaha ismert legfőbb gonoszágot. Olyasmit szeretnének véghezvinni, amit én tettem a Birodalom ellen küzdve, ami elkerülhetetlen volt. És emiatt úgy vélik, hogy így kellene fellépni *minden* gonosszággal szemben. Számukra

a fénykard zümmögése az igazságszolgáltatás zenéje. És bár tudják, hogy ez nem igaz, a yuuzhan vongok nem hagynak más lehetőséget, mivel úgy tűnik, az Erőn kívül léteznek.

A koréliei Jedi lesimogatta csapzott szakállát.

– Feltételezem, hogy a két vong megölése a Bimmielen nem segített eloszlatni ezt a benyomást.

– A Bimmielen nem volt más lehetőség, és majdnem bele is haltál. – Luke nagyot sóhajtott. – Kyp támogatói nem ismerték fel ezt a tanulságot. Megsérültél, és ők ebben csak a gyengeséget látják. Arra nem is gondolnak, hogy a yuuzhan vongok milyen magasan képzetek. Mivel Kyp követői jobbnak vélik magukat nálad, csak azt szűrték le ebből, hogy te is képes voltál legyőzni két harcost, így ők sokkal könnyebben győznének.

Erre Mara lassan bólintott.

– És amiatt, hogy Anakin még többet megölt közülük a Dantuinon, valószínűleg még jobban alábecsülik a vongokat. Ott rémisztő leckét kaptunk. A yuuzhan vongokat jobban érdekli a küldetésük teljesítése, mint az, hogy belehalhatnak. Amelyik Jedi megfélemlítéssel tartja kordában az ellenfeleit, jobban teszi, ha tart az olyan ellenségtől, aki nem fél a haláltól.

Luke megmasszírozta a halántékát.

– Engem is ez aggaszt a leginkább. A félelem, a rettegés, a fájdalom, az irigység és a megvetés mind a sötét oldalhoz tartoznak.

– De legyünk realisták, mester! – Corran felcsatolta a fénykardmarkolatát az övére. – A vongok erősek és kegyetlenek. Nem érzékeljük őket az Erőben. Ez önmagában véve is hátrányba taszítja mindazokat a Jediket, akik az Erőre támaszkodnak. Márpedig az előnyeink elvesztése félelmet kelt.

– Ez tévedés, Corran. – Luke ökölbe csukta a jobb kezét, és a mellkasára ütött vele. – Jedik vagyunk, és ez nem a hatalmunkról vagy a fegyvereinkről szól. Akkor is Jedi maradtam, amikor egy ysalamiri megfosztott az Erőtől. A többiek hagyják, hogy a félelem elfedje előlük ezt az alapvető igazságot. Az Erőt szolgáljuk, legyen az ellenfelünk része annak vagy sem.

Corran a homlokát ráncolva tűnődött néhány pillanatig, majd bólintott.

– Értem, mit akarsz ezzel mondani, de nem vagyok biztos benne, hogy ők is meg fogják érteni. Nézzünk szembe a ténnyel, hogy a félelemre adott általános reakció az, hogy pusztítsuk el, ami a félelmet okozza.

– Vagy – tette hozzá Mara baljós hangsúllyal – keressük a kegyeit, hátha megkímél.

– Nem tetszik – mondta Luke szinte sziszegve. A Belkadanon és a Dantuinon látott olyan lényeket, akiket a yuuzhan vongok a rabszolgáikká tettek, és elgondolkodott rajta, hogy némelyikük talán el is fogadta a szerepet, amit szántak neki. *A félelem rábírhat valakit mindenféle irracionális dologra.* Luke gondolni sem akart rá, hogy milyen lenne az Új Köztársaság polgárai ellen harcolni a yuuzhan vongok elűzése érdekében.

– Amúgy igazad van, Corran. Kyp haditanácsnak nevezi ezt a gyűlést, ami biztos jele annak, hogy ő és a támogatói meg akarják támadni a vongokat. – Luke megtörölte a homlokát. – Jediként egyértelmű a küldetésünk. Ki kell mennünk a határtérségekbe, hogy segítsünk evakuálni a lakott bolygókat. Koordinálnunk kell a védelmi állásokat. A Dantuin példája mutatja, hogy mi lehet ebből, de így is megmenekültek olyanok, akiknek másként esélye sem lett volna erre.

– És a felderítés? – kérdezte Mara szúrós pillantást vetve a férjére. – A Belkadanra azért mentetek el, és hasznosnak bizonyult. Sokat megtudtunk. Corran és Ganner is értékes információkkal tért vissza a Bimmielről, nem is említve a biotechnológiai mintákat, amiket a mumifikálódott yuuzhan vong teteme és eszközei jelentenek. Minél több információt gyűjtünk a vongokról, annál jobban tudunk küzdeni ellenük.

– Ezzel egyetérték, de kevesebb mint száz Jedi van, és több száz világ jelent potenciális célpontot. Szerinted hogyan kellene elosztani a csapatunkat?

Corran ismét bólintott.

– A politikai csatát nem nyerhetjük meg, szerintem ezt mind tudjuk. Ha nincs Jedi egy olyan világon, amit a vongok megtámadnak, akkor mindannyiunkat hibáztatni fognak emiatt. Ha túl kevés Jedi lesz ott ahhoz, hogy megállítsák őket, márpedig ez adott, az ugyancsak vereséget jelent politikailag. Nem azt mondom, hogy ne tegyünk semmit, de tudatosítanunk kell, hogy akinek nem sikerül segítenünk, azt semmilyen magyarázat sem fogja kielégíteni. Másrészt Mara véleményében is van igazság. Csak azokról a világokról tudjuk biztosan, hogy megtalálhatók ott a vongok, amiket már elfoglaltak. Átnézhetem a meghódított bolygókról rendelkezésre álló adatokat, hátha bejuthatunk valamelyikre valahogy. Az biztos, hogy nem lesz könnyű.

– Semmi sem lesz könnyű – jegyezte meg a Jedi-mester. Mara felé nyúlt, megfogta a kezét. – Gondoskodnunk kell róla, hogy a Jedik minden tőlük telhetőt megtesznek a küldetésük teljesítése érdekében. Kevésbé tartok a külső kritikától, mint attól, hogy ha hibázunk, az belülről fog szakadást okozni. Mert ha ez megtörténik, végképp nem lesz senki, aki összefogja az ellenálást a yuzhan vongokkal szemben.